

Enhver havt efter den tidligere Lovgivning; Kunstneren havde ikke Eneret i saa Henseende, og der kan altsaa ikke være Tale om, at han skulde have overført en saadan Ret ved Salget. Bestemmelsen i § 1 maa saaledes vistnok komme til Anvendelse paa de Malerier, der allerede ere solgte tidligere, og under denne Forudsætning kunde der vistnok være Spørgsmaal om, hvorvidt Bestemmelsen i § 5 maatte være heldig, men Udvalget har, som sagt, ikke fundet Anledning til at gjøre Forslag til nogen som helst Forandring i saa Henseende, da det jo er gaaet ud fra den Forudsætning, at § 1 udgaaer, og Bestyrelsen saaledes alene indskrænkes til Mangfoldiggjørelsen. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Schardt: Da jeg nu gjennem den ærede Ordfører erfarer, at Udvalget kan billige de Forslag, jeg har stillet under Nr 1 og Nr. 4, skal jeg ikke opholde mig nærmere ved dem. — Mit Endringsforslag under Nr. 2 er ganske rigtigt stillet under den Forudsætning, at § 1 bibeholdes, og det forekommer mig ogsaa, at det i saa Tilfælde indeholder en Tydeliggjørelse, der kan have sin Betydning, men Andet har jeg heller ikke tilfattet derved. — Endringsforslaget under Nr. 3 er ligeledes stillet i den Hensigt at tydeliggjøre en enkelt Bestemmelse i § 2, thi det forekommer mig, at der derved udfyldes en Løkke i Paragrafen, idet den kun taler om, at en Kunstner har ladet sit Arbejde eftergjøre, men ikke om, at han selv har gjort det. Dette Tilfælde kan maaskee nok komme ind under § 2, men det synes mig dog, at det udtrykkes tydeligere, naar Paragrafen bliver omredigeret paa den Maade, jeg har foreslaaet.

Da jeg har faaet Ordet, skal jeg tillade mig at udtale, at jeg troer, at § 1, som Udvalget foreslaaer at skulle udgaae, bør blive staaende. Lovudkastet vil sikke Kunstneren, men det skeer ikke, naar han ikke er sikret imod enkeltviis Gjengivelse. Den Kunstner, der virker paa anden Haand, en Kobberstikker, en Lithograf, f. Ex., er idetmindste temmelig godt sikret; men den videnskabelige Kunstner, der ved sin Genialitet producerer Værker, er mindre sikret ved Lovudkastet, og om der end er nogen praktisk Ulempe forbundet med Paragrafen, fordi

det er vanskeligt i det enkelte Tilfælde at godtgjøre, om Kopieringen er skeet til Salg eller ikke, saa vil der ganske sikkert kunne indtræde Tilfælde, hvor det vil kunne godtgjøres. Da denne Paragraf altsaa kan gjøre Nytte i enkelte Tilfælde, og da den ikke kan gjøre Skade, synes jeg, at der udrettes noget Godt for Kunstneren ved at beholde den. Dertil kommer, at Beviisbyrden efter min Overbeviisning maa falde saaledes, at der ikke er nogen Fare paaferde, thi Kunstneren kan naturligviis let faae Hjælp hos vedkommende Eier, til hvem han har solgt Maleriet, og desuden kan der jo tænkes mange andre Maader, hvorpaa han vil kunne godtgjøre, at Kunstværket er kopieret til Salg. Naar Paragrafen altsaa i det Hele taget kan gjøre Nytte uden at gjøre Skade, forekommer det mig ogsaa rigtigt at beholde den.

Tscherning: Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at Udvalget i det Hele fra raadede at antage § 1; men han sluttede dog med at sige, at han for sin Person hellere saae, at § 1 antoges, end at Sagen udsattes for atter at vandre imellem Tingene, uden maaskee i dette Møde at blive endelig afgjort. Jeg er nu af den modsatte Mening; jeg troer, at § 1 indeholder en saadan Modsetning til de andre Paragrafer i Lovudkastet, at det er urigtigt at fastholde den under nogen Omstændighed. Vi tillade, at ethvert Billedhuggerværk, der er offentlig udstillet, maa blive Gjenstand for Kopiering, men vi nægte, at et Maleri, der jo ikke er et bedre Kunstværk end et Billedhuggerarbejde, skjøndt det er offentlig udstillet, skulde kunne blive Gjenstand for Kopiering; enten maa man nægte begge Dele paa det ene Sted eller holde begge Dele indenfor de samme Regler paa det andet Sted. § 1 lægger en stor Hindring i Veien for Afbenyttelsen af de offentlige Kunstskatte til Øvelse for yngre Kunstnere. Man kan vente, at den yngre Kunstner, der øver sig ligeoverfor saadanne Gjenstande, gjør det i en dobbelt Retning, deels for sit Studiums Skyld og deels for at erhverve sig sit Livsophold derved, men det vilde være urigtigt, om vi, der betale mange Penge ligesaa vel for den ene som for den anden Slags Kunstværker og udstille dem offentlig, ikke lade